

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 2T/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419010096
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Kňazúrová
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2021:5419010096.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Renátou Kňazúrovou v trestnej veci obž. K. A. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., v konaní proti ušlému na hlavnom pojednávaní dňa 15.04.2021 takto

rozhodol:

Súd podľa § 285 písm. b) Tr. por. obžalovaného K. A., nar. XX.XX.XXXX v X. S., trvale bytom S. XXX/X, X. S., t.č. bytom XXX V., U. cap. A., H.,

oslobodzuje

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dolný Kubín, sp. zn. Pv 65/16/5503 zo dňa 23.04.2019 pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že ako rodič v X. S., v obci U., okres O. H. a všade tam, kde sa zdržiaval, napriek zákonnej povinnosti vyživovať svoje dieťa, rozsah ktorej mu bol určený rozsudkom Q. súdu Dolný Kubín sp. zn. 8P/10/2015 zo dňa 27.08.2015, právoplatným dňa 25.09.2015, v zmysle ktorého bol povinný prispievať na výživu maloletého syna N. A., nar. XX.XX.XXXX v sume 150,- eur mesačne vždy do 19. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa Z. Z., nar. XXXX, túto povinnosť si neplnil pravidelne od 01.10.2015 doposiaľ s výnimkou týchto dní, kedy zaplatil sumu 150,- eur, a to dňa 30.01.2017, 07.03.2017, 28.03.2017 a 24.04.2017 a takto konal napriek tomu, že od 06.02.2016 mu úrad sociálnych vecí v H. vyplácal sumu 188,- eur týždenne, pričom neboli zistené žiadne prekážky, ktoré by mu bránili nájsť si prácu s dostatočným príjmom, čím mu za obdobie od 01.10.2015 doposiaľ vznikol dlh na výživnom voči maloletému synovi N. A. vo výške 5.500,- eur, pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Dolnom Kubíne podal dňa 23.04.2019 na obv. K. A. obžalobu pre podozrenie zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v predmetnej obžalobe, pričom priamo v obžalobe žiadal, aby súd vykonal konanie proti ušlému.

Opatrením sp. zn. 2T/16/2019 zo dňa 28.05.2019 súd podľa § 360 Tr. por. začal konanie proti ušlému - obž. K. A., trvalo bytom X. S., S. XXX/X, naposledy bytom XXX V., U. cap. A., H., nakoľko už počas prípravného konania bolo konštatované, že obžalovaný sa napriek vedomosti o trestnom stíhaní dlhodobo zdržiava v zahraničí - v Írsku, odkiaľ podľa zistených informácií SIRENE nemožno dosiahnuť jeho vydanie na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, pretože v tejto krajine zanedbanie povinnej výživy nie je trestným činom. Z uvedeného dôvodu bol ešte počas prípravného konania K. A. ustanovený obhajca JUDr. Ferdinand Klinovský a to dňa 06.09.2018, pričom od 07.04.2016 do 25.07.2018 bol obvinený na základe plnomocenstva zastúpený advokátom JUDr. Jozefom Škerdom, ktorému však plnú moc vypovedal dňom 25.07.2018.

Podľa § 358 ods. 1 Tr. por. konanie podľa ustanovení tohto dieľu možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva (ďalej len ušlý).

O existencii trestného stíhania na území SR mal obžalovaný vedomosť, keď v prípravnom konaní prevzal do vlastných rúk upovedomenie o začatí trestnom stíhaní (č.l. 30) a to dňa 22.02.2016. Rovnako mailom dňa 09.01.2017 (č.l. 33) potvrdil, že dňa 20.12.2016 prevzal predvolanie obvineného na výsluch, pričom neúčast' na tomto úkone ospravedlnil a oznámil adresu, na ktorej sa v tom čase zdržiaval. Dňa 21.04.2016 doručil mailom poverenému príslušníkovi PZ čestné vyhlásenie, z ktorého je zrejmé, že uviedol adresu na doručovanie písomností v Írsku (ktorá bola zároveň aj adresou jeho pobytu), oznámil zamestnávateľa a taktiež sa vyjadril, že si je vedomý dlhu na výživnom a mieni tento dlh čo najskôr splatiť (č.l. 76). Rovnako reagoval na predvolanie na výsluch dňa 05.05.2017, kedy mailom ospravedlnil neúčast' na výsluchu z dôvodu zlej finančnej situácie a potvrdil, že uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené 20.04.2017 (č.l. 95). Súd zároveň zistil, že všetky písomnosti už počas prípravného konania boli doručované obhajcovi, ktorý aj následne preštudoval spisový materiál dňa 23.04.2019.

V tomto smere pri rozhodnutí o vykonaní hlavného pojednávania proti obžalovanému ako ušlému súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. IUS 15/07 zo dňa 06.06.2007, z ktorého vyplýva, že v prípade právoplatného odsúdenia v rámci konania proti ušlému, ak Trestný poriadok neprípúšťa vykonanie nového súdneho konania na požiadanie obvineného, je takéto právoplatné odsúdenie in contumaciam možné považovať za súladné s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd za predpokladu, že obvinený si je vedomý, že je proti nemu vedené trestné stíhanie, pozná obsah obvinenia a z vlastnej vôle sa zriekol práva zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní, resp. sa vyhýba spravodlivosti, pričom je v konaní proti ušlému riadne zastúpený obhajcom. Z ustanovenia § 302 a nasl. Tr. por. vyplýva, že konanie proti ušlému možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Obvinený musí mať v konaní proti ušlému vždy obhajcu, ktorý má rovnaké práva ako obvinený. Konanie proti ušlému sa vykonáva na návrh prokurátora, ktorý môže podať už v obžalobe, alebo i bez takého návrhu na základe opatrenia predsedu senátu. Všetky písomnosti určené pre obvineného sa doručujú iba obhajcovi, predvolanie na hlavné pojednávanie a na verejné zasadnutie sa tiež vhodným spôsobom uverejní. Hlavné pojednávanie prípadne verejné zasadnutie sa potom vykoná i v neprítomnosti obvineného, a to bez ohľadu na to, či sa obvinený o ňom dozvedel. Osoba právoplatne odsúdená v konaní proti ušlému nemá možnosť dosiahnuť nové prerokovanie a rozhodnutie veci v jej prítomnosti (tento stav však už od 1. januára 2006 neplatí). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že právo obvineného byť prítomný na pojednávaní neznamena len jeho fyzickú prítomnosť, ale aj reálnu možnosť pojednávania sledovať a aktívne sa ho zúčastniť. Právo obvineného byť prítomný na pojednávaní však nie je absolútne. Čo sa týka konania proti ušlému, tak čl. 6 Dohovoru zásadne nevylučuje konanie in contumaciam, nakoľko „nemožnosť kontumačného konania alebo konania v neprítomnosti by mohla paralizovať trestné stíhanie napr. tým, že by sa znehodnotili dôkazy, trestné stíhanie by sa mohlo premlčať alebo by mohlo viesť k odopretiu spravodlivosti“ (Colozza c. Taliansko z 10. februára 1985). „Konanie v neprítomnosti zásadne nie je nezlučiteľné s čl. 6 Dohovoru, ak obvinený môže neskôr požiadať, aby súd rozhodol znova a po jeho vypočutí o oprávnenosti trestného obvinenia tak z hľadiska skutkového ako aj právneho“ (Poltimol c. Francúzsko z 23. novembra 1993). Ďalej súd poukazuje na rozhodnutia iných všeobecných súdov na území Slovenskej republiky pri prejednávaní prečinu zanedbania povinnej výživy, kedy súdy konali proti ušlému a skutok bol uzavretý dňom vyhlásenia rozsudku prvostupňového súdu, napr. Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 5To/98/2017 a 5To/57/2019, tiež 3To/111/2018 a 3To/69/2018, Krajský súd Bratislava sp.zn. 3To/94/2017, Krajský súd Trnava sp.zn. 3To/89/2019 a 5Tos/81/2018, Krajský súd Nitra sp.zn. 1To/55/2019, Krajský súd Košice sp.zn. 6To/105/2017, Krajský súd Prešov sp.zn. 5To/3/2019.

Je nesporné, že obžalovaný o trestnom stíhaní vedel, nakoľko mu bolo riadne doručené uznesenie o vznesení obvinenia, taktiež dvakrát predvolanie na výsluch v rámci prípravného konania a sám poverenému príslušníkovi PZ oznámil, že mieni výživné čo najskôr uhradiť. V prípravnom konaní bol riadne zastúpený obhajcom a všetky písomnosti, ako aj predvolania, ako v prípravnom tak aj v súdnom konaní boli doručované obhajcovi a v súdnom konaní taktiež vhodným spôsobom uverejnené či už na úradnej tabuli súdu alebo na webovej stránke súdu. Z tohto pohľadu všetky procesné práva obžalovaného boli dodržané.

Súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom dňa 28.04.2020, kedy uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, výkon ktorého podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na 24 mesiacov, zároveň obžalovanému uložil povinnosť, aby počas skúšobnej doby podľa svojich schopností zaplatil zameškané výživné.

Na základe podaného odvolania obhajcom Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 2To/30/2020 zo dňa 29.07.2020 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podľa názoru odvolacieho súdu s poukazom na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nie je možné spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností konštatovať zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti. Nie je zrejmé, v ktorej časti obdobia od 01.10.2015 do rozhodnutia súdu obžalovaný poberal dávku od írskoho sociálneho úradu vo výške 188,- eur týždenne, z ktorej by mohlo byť v jeho možnostiach a schopnostiach plniť si vyživovaciu povinnosť na mal. syna. Nie je zrejmé dokedy mu bola táto dávka vyplácaná, tiež nie je zrejmé, dokedy obžalovaný pracoval a teda, prvostupňový súd sa dôsledne nevyssporiadal s otázkou možnosti a schopnosti obžalovaného plniť si svoju vyživovaciu povinnosť počas celého obdobia súdeného skutku.

Súd opäť cestou justičného orgánu v Írsku požiadal o právnu pomoc - zabezpečenie dokladu týkajúceho sa možného vyplácania sociálnej dávky obžalovanému v sume 188,- eur týždenne, ktorá žiadosť napriek urgencii nebola vybavená a írsky justičný orgán na ňu nereagoval.

Na hlavnom pojednávaní svedkyňa Z. uviedla, že s otcom dieťaťa - obžalovaným nemá žiaden kontakt. Dlhodobo žije v Írsku, nekontaktuje ani svojho syna a výživné neplatí od 01.10.2015. Pravdou je, že zaplatil v roku 2017 sumu 600,- eur, ale konal tak zrejme po porade s JUDr. Škerdom, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, alebo aby jej nebolo priznané náhradné výživné. Náhradné výživné poberala do marca 2019, tiež ale s prestávkami, kedy podľa príjmu naň nárok mala, alebo nie. Žije s manželom a má ďalšie dve deti. Syn o ktorého výživu sa jedná nemá žiadne vážne zdravotné problémy. Má 14 rokov a chodí na základnú školu. Vo voľnom čase sa venuje hre na gitaru. Obžalovaný dlhuje na výživnom sumu ako bola prečítaná v obžalobe a čo sa týka určenia výšky výživného, tak sa rozhodovalo o zverení maloletého do jej osobnej starostlivosti a o výške výživného. V tom čase s otcom dieťaťa boli v kontakte a ja ona ho informovala o tom, že bude žiadať výživné v sume 100,- eur mesačne. On povedal, že bude platiť 150,- eur, tak napokon aj takto znel rozsudok a v tom čase bola presvedčená o tom, že otec bude mať o syna záujem, bude sa s ním kontaktovať a bude ho navštevovať. Po rozhodnutí súdu sa však odmlčal a prestal sa ozývať. Asi v r. 2013 jej obžalovaný poslal z Írska okolo 4.800,- eur, v tom čase ešte boli spolu. Tieto peniaze si chcel u nej odložiť, ale keďže po čase ich vzťah skončil, poslala mu z tejto sumy späť 2.000,- eur a zrušila účet, ku ktorému mal prístup aj on. Suma 2.800,- eur nebola vyplatená titulom výživného, boli to peniaze, ktoré jej vrátil, keďže ho finančne podporovala keď sa vrátil z väzenia a býval u nej. V roku 2013 mal ako motocyklista nehodu, to sa stalo v Írsku. Z poisťky mu bolo vyplatených okolo 8.000,- eur. On si zaplatil nejaké dlžoby ktoré mal aj tam a zvyšné peniaze teda tých 4.800,- eur jej poslal, aby si ich u nej odložil. Ako som už spomínala už vtedy som mu hovorila, že s ním nebudem, lebo sa idem vydávať. Obžalovaný zaplatil od 01.10.2015 sumu 600,- eur, 150,- eur zaplatil 30.09.2015 teda mimo žalovaného obdobia a táto bola zameškaným výživným v čase rozhodovania civilného súdu. Čo sa týka syna, ten nikdy nebol vystavený nebezpečenstvu núdze. Ohľadne aktuálneho obdobia uviedla, že obžalovaný si naďalej vôbec neplní vyživovaciu povinnosť, so synom sa nekontaktuje, určite však žije, pretože videla na sociálnej sieti jeho fotografie z vianočného večierku.

Z listinných dôkazov súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 8P/10/2015 zo dňa 27.08.2015 bol maloletý N. A., nar. XX.XX.XXXX zverený do osobnej starostlivosti matky, pričom otec bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého mesačne sumou 150,- eur vždy do každého 19.dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletého počnúc dňom 01.08.2015. Zameškané výživné za obdobie od 01.08.2015 do 27.08.2015 v sume 150,- eur bol otec povinný uhradiť k rukám matky dieťaťa v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Toto konanie prebehlo v neprítomnosti otca - obžalovaného, ktorý už v tom čase dlhodobo žil v Írsku, vo veci sa písomne vyjadril a súhlasil s konaním a rozhodnutím v jeho neprítomnosti. V mailovej komunikácii v tomto konaní otec potvrdil, že v roku 2013 po havárii stratil prácu, od poisťovne dostal 10.000,- eur a z tejto sumy poslal matke maloletého 8.000,- eur, ona mu následne vrátila z tejto sumy 1.200,- eur. Mesačne platil výživné 150,- eur, pričom od 06.02.2015 mu Írsky úrad sociálnych vecí začal vyplácať sumu 188,- eur týždenne. Mesačné výdavky na bývanie predstavovali v tom čase okolo 500,- eur. Podľa ďalších listinných dôkazov zabezpečených v spisovom materiály bolo zistené, že obžalovaný nie je poberateľom žiadnej sociálnej dávky na území SR, naposledy bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie do 23.11.2000. Do 17.11.2000 bol živnostník, v evidencii sociálnej poisťovne bol naposledy do júna 2008. V roku 2000 bol vlastníkom bytu v Liptovskom Mikuláši, ktorý následne predal. Podľa potvrdenia na č.l. 75 uhradil 30.09.2015 matke maloletého dieťaťa sumu 150,- eur (jedná sa o dlhované výživné z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín 8P/10/2015 zo dňa 27.08.2015, ktorá suma nesúvisí so žalovaným obdobím). Z čestného vyhlásenia uvedeného na č.l. 76 vyplýva, že 21.04.2016 obžalovaný vyhlásil, na akej adrese sa v Írsku zdržiava, tiež oznámil zamestnávateľa a skutočnosť, že si je vedomý dlhu na výživnom voči mal. N., ktorý chce splatiť do

31.05.2016. Podľa mailovej komunikácie z 31.03.2017 obžalovaný zaslal fotokópie úhrad výživného v sume 150,- eur za mesiace január, február a marec 2017. Podľa odpisu z registra trestov bol obžalovaný v minulosti trikrát súdom trestaný, naposledy v roku 2007, pričom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. V roku 2014 bol postihnutý pokutou 750,- eur za trestný čin proti dopravným predpisom v Írsku. Svedkyňa Z. súdu predložila doklady o úhradách výživného a to v mesiaci marec 2017 v sume 2 x 150,- eur, január 2017 v sume 150,- eur, september 2015 v sume 150,- eur, apríl 2017 v sume 150,- eur, spolu teda 750,- eur.

Podľa § 285 písm. b) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Rozsudok súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby sa musí vždy opierať o nepochybný záver o tom, o ktorý z dôvodov uvedených pod písm. a) až g) sa výrok o oslobodení opiera. Tento dôvod treba v takomto rozsudku vždy uviesť (§ 165 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523P165'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa písm. b) sa uplatní, ak sa skutkový dej uvedený v obžalobe síce stal, avšak nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo nie je trestným činom, a to v dôsledku okolností vylučujúcich protiprávnosť činu. Nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu môže spočívať v tom, že chýbajú objektívne alebo subjektívne znaky.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že existencia vyživovacej povinnosti obžalovaného voči synovi N. vyplýva priamo zo zákona (§ 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine). Výška jeho vyživovacej povinnosti bola určená rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

V rámci ďalšieho postupu súd skúmal, či v období od 01.10.2015 do dňa rozhodnutia súdu (15.04.2021) možno u obžalovaného spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností konštatovať zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti. Súd zdôrazňuje, že uznanie viny z prečinu zanedbania povinnej výživy prichádza do úvahy len v prípade preukázania, že u obžalovaného išlo o zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti. Samotné neplatenie výživného, bez náležitého zistenia, či bolo v schopnostiach a možnostiach obžalovaného plniť si vyživovaciu povinnosť pritom na uznanie viny za prečin zanedbania povinnej výživy nepostačuje. Okresný súd opätovne kontaktoval írsky justičný orgán a žiadal o zaslanie dôkazu týkajúceho sa poberania dávky od írskeho sociálneho úradu vo výške 188,- eur týždenne obžalovaným od 06.02.2015, avšak tieto žiadosti ostali nevybavené a teda súd nemohol zistiť, dokedy bola obžalovanému takáto dávka vyplácaná. Rovnako ku dňu spísania jeho čestného vyhlásenia 21.04.2016 nie je možné zistiť, či obžalovaný pracoval a ak áno, dokedy, v prípade skončenia pracovného pomeru, dôvod tohto ukončenia. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný zaplatil za žalované obdobie výživné v sume 150,- eur a to dňa 28.03.2017, 30.01.2017, 30.09.2015, 07.03.2017 a 24.04.2017, spolu teda v sume 750,- eur. Pokiaľ by aj súd zobral do úvahy skutočnosť, že ku dňu 21.04.2016 obžalovaný pracoval (deň spísania čestného vyhlásenia), tak výživné od 01.10.2015 do 21.04.2016 plnil, keďže uhradil spolu 750,- eur. Odo dňa 21.04.2016 však nie sú zrejmé žiadne doklady týkajúce sa možnosti a schopnosti obžalovaného plniť si vyživovaciu povinnosť. Prokurátor nepredložil žiadne doklady týkajúce sa prípadných možných príjmov obžalovaného, ani požadovaný doklad o možnom poberaní sociálnej dávky, rovnako tak nepredložil dôkazy týkajúce sa výdavkov obžalovaného, z ktorých by bolo možné spoľahlivo zistiť zavinenie z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3, písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 38 písm. b) Tr. zák.

Objektom trestného činu zanedbania povinnej výživy je nárok na výživu, ktorý vyplýva zo Zákona o rodine. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v konaní páchatela, ktorý najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať iného alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Tr. zák.) alebo v konaní páchatela, ktorý sa najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Tr. zák.). Zo subjektívnej stránky zavinenie vyjadrené vo forme „ čo aj z nedbanlivosti“ pripúšťa zavinenie nielen úmyselné, ale aj z nedbanlivosti. Zo subjektívnej stránky sa v odseku 2 vyžaduje úmyselné zavinenie. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a z obsahu spisu síce vyplynulo, že obžalovaný bol od 06.02.2015 poberateľom sumy 188,- eur týždenne od úradu sociálnych vecí v Írsku, avšak nie je zrejmé, dokedy mu takáto dávka bola vyplácaná a hoci sa súd pokúsil túto skutočnosť preverovať, tento poznatok sa zistiť nepodarilo, čo nemôže byť na ujmu obžalovaného, ktorému musí byť vina preukázaná bez akýchkoľvek vážnejších pochybností. Súd je

v rámci trestného konania o trestnom čine zanedbania povinnej výživy samostatne, ako predbežnú otázku, povinný posudzovať otázku rozsahu vyživovacej povinnosti, pričom pri tomto posudzovaní nie je viazaný súdnym rozhodnutím, ktorým bola v občianskom súdnom konaní určená konkrétna výška vyživovacej povinnosti. V danom prípade súd nemal žiadne poznatky o možných príjmach obžalovaného a teda ani nemohol predbežnou otázkou určiť minimálnu výšku vyživovacej povinnosti, aby mohol v súdenom období spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností konštatovať zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti.

Možno teda ustáliť záver, že v trestnom konaní pred súdom sa uplatňuje zásada kontradiktornosti konania, ktorá vo svojej podstate znamená diskusiu strán o predložených dôkazoch a argumentoch protistrany vo verejnom súdnom konaní, pred nezávislým súdom, ktorý je povinný rozhodnúť len na podklade dôkazov, ktoré boli pred ním bezprostredne vykonané. Povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, patrí orgánom činným v trestnom konaní, nie súdu (§ 2 ods. 10 Tr. por.). Uvedené orgány obstarávajú dôkazy z úradnej povinnosti, pričom s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti, ktoré svedčia proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Súd nemá žiadnu povinnosť vykonávať dôkazy, pokiaľ ide o vinu, čo vyplýva celkom jednoznačne aj zo znenia základnej zásady trestného konania, uvedenej v § 2 ods. 11 Tr. por. Vykonávanie dôkazov na hlavnom pojednávaní je teda celkom jednoznačne prenechané v zmysle platnej právnej úpravy stranám (a nie súdu) s tým, že bežným by malo byť vykonávanie dôkazov stranami a len celkom výnimočne, by mal dôkazy vykonávať sám súd (pričom aj v takýchto prípadoch ide iba o fakultatívnu možnosť súdu - napríklad § 261 ods. 4 Tr. por.). V danom prípade, orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili tak presvedčivé dôkazy o vine a súd nad rámec svojich povinností sa snažil doplniť dokazovanie o zabezpečenie listinných dôkazov z írskoho sociálneho úradu, avšak bezúspešne, preto postupoval v zmysle ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por. a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Dolný Kubín v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

-prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, a to v prospech alebo aj v neprospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti jeho vôli.

-obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech

-príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, ale len v jeho prospech

-zákonný zástupca, opatrovník a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný zbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v jeho prospech i proti jeho vôli

-poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku ho môžu napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.